

„Животът не е проблем, който трябва да бъде разрешен, а реалност, която трябва да се преживее”

Сьорен Киркегор

Животът не е проблем, който трябва да бъде разрешен, а реалност, която трябва да се преживее. Това е така, защото е сентенция над която може да се разсъждава много. Често чуваме и израза: „Животът е една игра, изиграй я“ - това е така, защото трябва да приемаме всичко, което ни се случва, да се справяме с него и накрая да си извличаме поука и да сме благодарни от изживените случки.

Да предположим, че изпаднем на ситуация на тревожност, стрес или просто се притесняваме поради една или друга причина. Това за нас е проблем, ние постоянно го мислим и се надяваме всичко да си дойде на мястото си, което обаче не винаги се случва. Понякога става така, че точно това, от което най-много се боим, ни сполита, което никога не трябва да ни обезкуражава. Всичко, с което се сблъскваме, ни дава урок занаят. Доказано е, че никой не вярва на хората, когато го предупреждават за нещо, осъзнава нещата, чак след като му се случат и са вече преживени, това е така според мен, защото всички имаме страх от това дали някой не иска да ни навреди. Винаги си мислим, че хората около нас искат да ни попречат да изпълним дадена цел или просто да ни прецакат. Това в известна степен е така, именно защото всеки иска да има преимущество пред другия, от незначителни до съдбоносно важни неща от живота. Всеки иска да бъде повече от другия или просто не иска да бъде прецакан. Това е нормално, но не трябва да се прекалява с подобно нещо, защото може коренно да се променят мислите и чувствата на човека.

Във всеки живот има проблеми и всеки се опитва да ги реши както намери за добре, дали да поиска съвет, дали да послуша себе си или да се консултира със специалист. Всичко това зависи от самия човек. В никакъв

случай обаче не трябва да се бяга от проблема, това да избягаш не е решение. Може да е решение за даден период от време, но в никакъв случай завинаги. Да приемеш проблема, като реалност е най-доброто решение. Ако е нещо много лошо, касаещо много близки хора, просто трябва да се преживее, защото тъжни моменти ще има винаги. Също така смятам и че трябва да се гледа както от отрицателната, така и от положителната страна на нещата, защото всичко което ни се случва има плюсове и минуси. Между двете трябва да има баланс, това се постига, чрез разсъждаване по проблема. След дълго разсъждение дори може да се стигне до това, че проблема всъщност не е проблем. Когато обичаме някого страшно много и по някакъв начин го изгубим, дали само изгубим общуването с него, дали пък не изгубим вярата си в него или го изгубим напълно, ние винаги страдаме. Дори и това да не ни личи винаги и да не се забелязва толкова. Всеки сам преживява дадена загуба на човек, това не означава на всяка цена, че цял живот ще сме тъжни. Понякога именно тези моменти ни правят силни, точно тогава ние осъзнаваме, че нещата на които ежедневно се ядосваме всъщност не са кой знае какво. Това например да се скараш с някого е проблем, но не винаги след разсъждение проблемът си остава проблем. Когато съпоставим положителните и отрицателните емоции, доста често разбираме, дори разбираме, че без него ще ни е доста по-добре. Но това става на следващ етап, не се случва веднага след неразбирателството, което е довело до прекратяването на отношенията ни. Всичко може да ни създаде проблем, който обаче трябва да приемем и реалност, която трябва да преживеем, на всеки се е случвало нещо подобно. Животът е такъв, че поставя човек в кофти ситуации, но всичко трябва да се преживее, от всичко да се извлече поука и житейски урок за напред.

Трябва да се радваме на живота такъв какъвто е, защото не знаем кога точно съдбата ще ни се усмихне. Може точно когато сме най-отчаяни и не

виждаме светлина в тунела, съдбата да ни се усмихне. Радвайте се на живота и винаги бъдете благодарни - животът е такъв, какъвто сам си го направиш!